

SÁRKÁNYÖLŐ IKERTESTVÉREK

Hát vót egyszer egy szegény ember. Olyan szegén(y) vót, mint én is. Halászatbul élt úgy, mint én is. Hol fogott halat, hol nem, úgy, mint én is. Hát vót neki egy bérölt tavacskája, oda járt ű halásztatni. De hát aztán vót neki felesége is, csak gyeröke nem, úgy, mint neköm.

Hát mikor járt oda halásztatni, hát egyszer elfogyott a hal. Azt mondja:

— Ebbű(l) a csekélységbű(l) nem lehet megélni. Muszáj valami más foglalkozást keresni.

Ha osztán a halászebör olyan, ha egyszer nincs hal, nek. De hát az Istent meg mindég kérte, könyörgött, hogy egyszer legalább hát lönne gyerökik. Arra számított, hogy öregségire űtet legalább majd eltartaná. De gyerök nem lött, nem vót. Akkor ű csak magába(n) dolgoztatott.

Hát osztán a halászebör olyan, ha egyszer nincs hal, akkó(r) abbahagyja? Az(t) nem lehet, akkor dolgozni kell tovább, ugy-e?!

Hát egyszer az(t) mondja a feleséginek megin(t), elmén ű halászni. Mos(t) má(r) megpihent a tó, talán maj(d) lesz benne egy kis hal. Összeszedte a hálóját, el is ment.

Hát osztán ottan huzgálja a hálót, hol erre, hol arra, abba(n) a vízbe(n), de hát nem vót hal. Akkor megin(t) abbahagyta egy darabig. Nahát így dolgoztatott.

De hát az idő ment, öregödött is, nehezeére esett má(r) a munka is. Hát elmegy ű halászni. Amit fog, azt fog!

Hát mikor elment, beléveti a hálót, kihúzza a hálót, megen nincs semmi. Beleveti másodsor, kihúzi, megen nincs semmi. Hát most abba köll hagyni, ebbű(l) nem lehet

megélni. Szedte-vette a hálóját, összepakolta, hogy hát most ű elmegy, itt hagyja.

Hát egyször, miko(r) már nohát, hogy mos(t) má(r) hogy elmegy, itt hagyja, odament egy ember hozzá. Ő persze nem tudta, nem ösmerte. Megszólította az az ember:

— Miér(t) hagyja itt ezt a vizet? Nem dolgozik tovább?

— Nem ér semmit, mer(t) nincs benne hal!

— Ekkora vízben nem vóna hal? Én azt nem hiszem.

— De elhiheti, mer(t) ebbe bizon nincs.

— Nohát, mivel itt vagyok, szeretném látni, hogy hát ekkora vízbe nem vóna hal. Vesse belé a hálóját!

Hát engedett az ember. Levette a hálót, és bedobta a vízbe. Mikor kihúzta a hálót, kihúzott egy keszeget:

— No lássa, most ebbű(l) az egy keszegebű(l) nem lehet megélni.

— Tudja, mit mondok én magának? Én vagyok a Szent Péter! És higgye el, amit én mondok, hogy ennek az egy keszegnek több haszna lösz, mintha fogott vóna tíz méter* halat.

Hát az ember kinevette:

— Ja(j), hogy érhetne többet, mikor a feleségöm úgy szereti a halat, hogy máskor, mikor hazavittem, alig tudtam hazavinni, és felit megette az asszon. Hát most, ha én ezt az egy keszeget hazaviszöm, az meg se puco(l)ja, hanem így cak-pak nyersű(l) elnyeli.

De a Szent Pétör mon(d)ta, hogy:

— Nem szabad a feleségödnök adni. Neki adhatod, de csak a negyedrészt! Amikor hazaérsz, akkor ezt a darab keszeget vágd el négyfelé, és csak a negyedik darabot add a feleségödnök! Akkor előre kérdözlek, hogy van-e valami jószágod?

— Hát van egy lovacskám meg egy kutyám... egy kutya, szóval.

* métermázsa.

— Ez má(r) ölég ahhol, legföljebb húsz év mulva, király leszöl a városba. De most azt a halat, mikor elvagdul-tad, amint mon(d)tam, a negyedik részt odadhatod a feleségödnek. Egyet meg, egy darabot, amikor a kutyának enni akarsz adni, keverd belé azt a darab halat, és add neki! A harmadik darabot meg a lónak, mikor akarsz enni adni, szóval szecsskát mikor keversz a lónak, azt meg keverd a szecska közébe, és majd a ló megeszi. És a negyedik darabot ne add senkinek, hanem ájd* el a homlokfal alatt, és akkó(r) csak várjad a többit, a jövődöt!

Na, evvel osztán elváltak. A Szent Péter elmönt az ű útján, ű meg a maga útján hazafelé. Hát mikor megy hazafelé, a felesége már a kapuban várta. Mikor odaért, azt mondja:

— No, van-e valami?

— Itt van! Van egy keszeg.

Hát mivel nagyon szerette a halat a felesége:

— No, add ide, hadd egyem meg!

Azt mondja neki az ember, hogy:

— Nem szabad!

— Mé(rt) nem szabad?

— Hát a Szent Pétör azt mondta, akárhogy szeretöd a halat, ebbű(l) csak a negyedik részit adhatom oda, többet ne adjak!

Azzal osztán bement, fogta a kést, a halat eldarabó(l)ta négyfelé. Akkor egyet belekevert az ételbe, odadta a kutyának. Egyet belekevert a szecsskába, odadta a lónak. A harmadik darabot elájta a homlokfal alatt. A negyediket odadta a feleséginek:

— Ezt megeheted.

Na, mikor ez megvót, hát ű oszt akkor végezte tovább az ű dolgát, dolgozgattak. De csak űneki maradás nem vót,

* ásd.

ű csak halászni! Szedte-vette a hálóját, fölpakó(l)t, hogy ű elmén, most megin megpróbálni.

Mikor belevette a hálót, hát úgy megmerű(l)t hallal, hogy alig tudta kihúzni. Akkor nem kellett neki többet halászni, hanem fölpakó(l), oszt ment. Alig tudta vinni a halat, annyit fogott.

Elment haza. Hát már a felesége megin(t) várta a kapuba(n), hogy hozzi a halat.

— Na, asszony, most ehetsz ám hús keszeget is, nem egyet!

Hát örü(l)t is az asszony, hogy most csak jó(l)lakik hal-la(l), mer(t) van elég.

Na, másnap megin(t) szedte-vette a hálóját, megin(t) elmén halászni. Elment, megin(t) annyi hal vót. De arra ű nem gondó(l)t, esze ágába se vót, elfeledközött, hogy talán azér(t) van neki ez, hogy a keszeget nem adta a feleséginek. Arrú(l) ű már elfeledközött, ű azt nem is tartotta semminek.

Elmén harmadik nap, beléveti a hálót, megen annyi hal van. Hát ez aztán így ment naprú(l)-napra, mindég fogott, amennyit csak birt elvinni. Hát osztán csak ű halásztatni járt, de akármikor ment, mindég annyi vót a hal.

Persze az idő oszt hát lassan múltott. Hát egyszer egy alkalommal megy hazafelé, a felesége megin(t) a kapuba(n) várja. Odaér az ember, az(t) mondja neki az asszony:

— Te ember, mindegy, ha haragszol vagy nem, mert én viselős vagyok.

— Csak má(r) a Jézus Krisztus szó(l)na ki belülled! Mindig kértem az Istent, könyörögtem, hogy egy gyerekc-sénk lőhetne.

Hát aztán bemönt az ember. Hát a kutya gyün elibe. Mikor odaér a kutya, hát látja, hogy annak a hasa is nyől. (Ak)kó(r) kimegy az istállóba, hát a lónak a hasa is nyől. Na, de osztán hát ű csak halásztatni elment megint.

Később időre osztán egyszer megy hazafelé, hát az aszszon nincs kapuba(n). Bemegy osztán, hát mondja neki:

— Hogyanhogy most nem vótá(l) a kapuba(n)? Talán meguntad má(r) a halat?

— Hát, tudod mi? Ha restelled vagy nem, én hozófélbe(n)* vagyok.

Na, akkor megörű(l)t az ember:

— Ezt vártam má(r), régön!

De eszébe jutott, hogy a kutya se gyün felé most. Ki-mönt, osztán hívja a kutyát nevé(r)ű(l). Hát egysző(r) látja ám, hogy alig bir menni a nagy hasátú(l) az is. Kiment az istállóba, hát láti, hogy a ló is úgy van, fiazófélbe(n).

Hát szóval meglett a gyerök, de kettő. Meglett a kutya, de kettő. Meglett a csikó, de kettő. No, örű(l)t az embör:

— Ez szép szaporodás!

Hát osztán ű csak osztán a halászatbú(l), csak mindön nap halászott. De mindig annyi halat fogott. Akármikor ment, mindig annyi vót a hal.

Hát egyszer, egy alkalommal hazamegy, hát a gyermekök má(r) olyanok vótak, hogy tudtak menni, beszé(l)ni, mindön, azt mondják neki:

— Papa, gyere csak!

— Mi a baj?

— Csak gyűjön!

Odavezették a homlokfalhol:

— Maga ű(l)tette ezt a rózsafát? — kérdözték a gyermekök. — A mamát is kérdöztük, azt mondta, hogy nem ű(l)tette.

Akkó(r) jutott eszébe, hogy ű ede** ájt egy darab halat, hogy nem-e abbú(l) kelt ki? Akkor fiaira ráparancsolt, hogy amelyik ezt a rózsafát megsérti, vagyis hozzá is nyúl, azt rögtön elveri a háztú(l).

* szülés előtt.

** ide.

Így hát a gyerkök osztán nem merték leszakítani, ott hagyták. De őrözték a gyerkök is. Persze nyólték a gyerkök, mög az eszik is, és hát örültek neki. De hát az apjuk, szóval az öreg, csak halászott. Ű csak halászni. Akármikor ment, mindig annyi halat fogott.

Hát egyször egy alkalommal mikor hazament, hát persze a gyerkök nyólték, lehettek úgy tizenöt-tizenhat évesek. Hát a két gyerkök összebeszél, hogyha meggyün az apjuk, űk megkérlik, hogy engedje el űket a nagyvilágba.

Hát meg is gyütt az apjuk. A gyerkök bementek hozzá. Igaz, hogy egy hassal lettek a gyerkök, de mégis egyik idősebbnek tartotta magát, hogy má(r) úgy szólította: öcsém. Az meg úgy szólította: bátyám. Ez osztán, aki tartotta magát, hogy ű má(r) idősebb, odaszól az apjukhol:

— Édösapám, mink mos(t) már érozük, hogy elegendő erőnk van hozzá, lassan meg te öregszö(l). Hát engedje meg édösapánk, hogy mink elmegyünk a nagyvilágba valami mestörségöt keresni, vagy tanulni! Mert hátha öregségödre majd nem tudunk mibü(l) eltartani?

Azt mondja nekik az öreg, az apjuk, szóval:

— Fiaim, a háztü(l) elmenni nem szabad, amíg nem lösztök húszévesek.

Hát a gyerkök osztán ezön nagyon elszomorodtak, hogy űk most mennének, de az apjuk nem engedi. Nekik kedvük lett vóna menni. De hát osztán az öreg csak halászatni járt. Halat fogott, mer(t) abbul éltek. Az üdö meg lassan ment, a gyerkök nyótték.

Hát a gyerkök minden röggel, amikor fölke(l)tek, az vót az első, hogy mögnézzék a rózsafát, hogy nincs-e baj?

Hát egyszö(r) egy reggel, mikó(r) kimennek a gyerkök, há(t) csak elbámü(l)tak. A rózsafa hegyibü(l) két kard nőtt, egyik egyikbü(l), másik másikbü(l). Hát a gyerkök mán mentek volna, alig várták, hogy gyünne el már a húsz év. No, de hát mikor oszt észrevötték, hogy a kard kinött a rózsafábü(l), hát űk most megin(t) kérték az apjikat,

hogy engedje el őket! Bemöntek az apjukhol és kérték, hogy engedje el őket, ők elmennek.

Az(t) mondja az apjuk, hogy:

— Mon(d)tam már, fiaim, hogy még húszévesek nem lösztök, addig elmenni a háztú(l) nem szabad! Ráértök tik azután is dolgozni, húsz év után is. Addig maradjatok itt!

De hát a gyerkök olyan türelmetlenök vótak, nem várhatták be éppen, hogy a húsz év elgyűjön. Hát összebe-szé(l)tek a gyerkök. Egyszer azt mondja az egyik. Az, aki tartotta magát, hogy má(r) idősebb:

— Hát most én el fogok menni, te pedig itthon fogsz maradni, és a rózsafát fogod őrizni. Mindön reggel ez lesz a dolgod, amikor fölkelisz, kiszaladsz és megnéződ a rózsafákat, hogy nincs-e baja? És ha valamelyik reggel, amikor kimész, a rózsafa-tetel* piros lesz, a vért jelönt. Akkor ne kérdözd se anyádat, sem apádat, hanem rögtön gyűj utánam, mert én bajba löszök!

Ezzel vette azt a lovat, aki akkor lett, mikor ű, fogta a kutyát, aki akkor lett, mikor ű; az egyik kardot a rózsafáról leszakította, fölkötte az oldalára, ezzel elváltak:

— És min(t) mondtam előbb, hogy a rózsafának valami baja lösz, még odalöszök, akkor amikor én megjövök, akkor majd én bánok el veled, nem az apád! Na, hát most Isten veled, én elmegyek.

El is ment a gyerek. Hát persze nem gyalog ment, lóháton, de a kutya is ment vele. Amint ment az úton, hát egyszer lát valamit, olyan nagy izéket, sok mindenféle feketeséget. Miféle sok feketeség ez? Űneki föltűnő vót.

Hát az útja amerre ment, hát egy városba vezette az út. Hát az a város vót olyan fekete. Kint lógtak a nagy fekete zászlók, meg mindönféle fekete vót. Ő persze nem tudta ezt, mert ott a vízparton nem látott semmit ilyesmit. De hát az idő meg má(r) olyanformán vót, hogy má(r) este-

* a rózsafa teteje.

felé vót az idő, mire beért a városba. Hát mos(t) mi(t) csináljon? Itt kő(II) neki há(l)ni! Hát mos(t) már hová legyen? Éjszakára nem megy ki a városba.

Bemönt ott egy házhol szállást kérni. (Ak)kor bemögy a házhol, beköszön. A háznál egy öregasszon vót. Azt kérdi az öregasszony:

— Hát fiam, hon jársz, mi járatba(n) vagy?

— Hát, szolgálatot keresök. Hanem lenne olyan szíves, öreganyám, hogy éjszakára megengedné, hogy ett háljak?

— Miért nem, fiam?

Hát persze aztán akkor ott lerakodott, és ott beszélgettek az öregasszonnyal. Persze ez neki föltűnő vót, hogy ez a város ilyen feketébe vót bevonva. Akkor azt kérdözi a gyerök az öregasszontú(l):

— Ugy-e, öreganyám, mondja csak, mi annak az oka, hogy ez a város ilyen feketébe van behúzza?

— Hát te, fiacskám, te ezen úgyse segíthetsz.

De a gyerök egyre faggatta, hogy ű szeretné tudni, mer(t) ű még elyet nem látott.

— Hát, fiam, ha olyan kíváncsi vagy, megmondom, de úgyse segíthetsz rajta. Azér(t) ilyen fekete a város, gyászolik a király lányát. Mer(t) hogy régi idők óta már ide járt be, a városba is begyütt egy tizenkét fejű sárkány, és sok károkat tett már. És a király má(r) katonaságot is küldött, hogy pusztítsák el, és nem tudták elpusztítani. Hát akkor a király, hogy a várost ne rongálja annyira, elrendelte az egész városba(n), akinek leánygyermeké van, mindönkinek oda kell adni a sárkánnak, mindön nap egyet. És már régi idők óta így folyik. És mos(t) már a városba(n) nincs több leány, mint a királyé. Hát a király nem merte megtenni azt, hogy a városi nép mindannyiét odaizé . . ., hogy most az üvé maradjon, úgyis agyonverik. Hát hó(l)-nap reggel fogják a király lányát kivinni a város elibe. Eztet gyászolik a város.

És akkor magyarázta neki, a gyereknek, hogy hol van az a sárkány:

— A városon kívül, hogy hol? Ott van egy Remete. (Úgy, mint itt is van egy, kint a rétbe(n). Hát úgy hitták azt is, hogy Remete.) Kívű(l) a városon való, és ott, a Remetén van egy ó-kút, abba(n) a kútba(n) tartózkodik ez a sárkány. És mindön reggel tíz órakor, reggel olyankor szokott kigyünni. És ott a kút körű(l), ott a kút közeli-be(n) meg vót csinálva egy akasztófa, mint egy akasztófa, úgy nízött ki. És az a fa, az meg vót csinálva úgy, hogy akinek leánygyermeké volt, azt odavitték ahhol a fáhol. Odakötték neki, és a sárkán reggel, mikor kigyütt az ű idejébe(n), akkor levette a lánt, levitte a kútba. És akkor többet nem vót baj, nem vót baj a városban. Hát máma viszik ki a király lányát, mivelhogy nincs több leány a városba(n).

Na jó, hát evvel osztán hát egyszer este lett. Beszélgettek. Az öreg oszt elkészítette a vacsorát, megvacsoráztak és lefeküdtek. Hát a gyerek nem tudott aludni, mindig várta, hogy mikor vér(r)ad már, hogy mehessen.

Hát egyszer megvér(r)adt. Hát a gyerek pakolódik, hogy ű megy. Azt mondja neki az öregasszony:

— Várjá(l), fiam, ráérsz még elmenni!

De azt mondja, űneki muszáj, menni kell!

— Hát várjá(l) legalább addig, csinállok egy kis frustokot. Megfrustokó(l)sz és akkor elmehetsz.

De a gyerök azt mondta, űneki nem lehet várni, űneki menni kell!

Evvel a gyerek elindú(l)t. Ment, és igyenest a kúthol, ahol mon(d)ta az öregasszony, hogy hol a kút. Odaért a kúthol, még akkor nem vót senki. Hát mos(t) bevárja, amíg idehozzák a királylányt.

Jó(l) van. Megjegyzem, hogy a király lányának már vót egy jegyöse is ott a városba(n). És már úgy vót, hogy majd hamarosan megesküsznek, de hát nem birtak, mert így

történt az izé, mert lány nem vót több a városba(n), hát oda kellett adni a királynak. És hát persze, mivel hogy má(r) jegyöse vót, hát az is akarta a leánt, hogy megmen-teni, hogy ne kerüljön a sárkány kezére.

Hát szóval ez a gyerök ott bevárta, még elgyüttek a ki-rályi család, szóval még elhozták a leánt. Hát egyszer meg-gyüttek, meghozták a király lányát. Odavitték és odakötöz-ték a fáhol. Akkor a király még egy báránt is vitetett ki, azt is odakötték a lány mellé a fáhol. Azt mondja, hogy utóljára hogy lakjon jó(l) a sárkány, mert mos(t) már több lány nincs, nem adhat.

Amikor evvel készen löttek, akkor ezök elmentek, ott hagyták a leánt.

Akkor a gyerek odament a leányhoz, hogy majd eloldo-za. S a leány, mikor észrevette, hogy odamegy úfelé, akkor azt mondta, hogy ne gyüjjön közel hozzá, mert ő ede van téve a sárkánnak, és kár volna az élete ilyen szép fiatal-embernek vagy legénnek elpusztulni. A gyerök meg azt felelte rá:

— Nem, te se pusztulsz el, meg én se!

— Abbul nincsen fene se! Mert én ide vagyok téve a sárkánnak, és te pedig addig, még ki nem gyün, hürcő(l)-ködj* el innen!

De a gyerök erre nem adott semmit. Odament és elol-doza a leánt. Akkor odavezette a kúthol, a kútkávát meg lerántotta onnan, elrántotta fé(l)re a kútrú(l). Akkor leű(l)-tek oda a kútkáva tövébe. Persze hát osztán a gyerök, hogy akkor éjjel nem aludt, hát ott a leány mellett elaludt.

Egyszer elgyütt az idő, hogy a sárkány gyütt kifelé a kútbú(l). A leány észrevette és kez(d)te rázni a gyerököt, hogy keljön föl és szabaduljanak valamerre, mer(t) a sár-kány gyün ki a kútbú(l)! Hát nem tudta a gyerököt föl-keltetni, úgy elaludt.

* hurcolkodj, távozz!

Hát egyszer a sárkán persze lassan együtt kifelé. Mikor már annyira kigyött, hogy kigyugott egy fejit, a kutya észrevette. Az akkor odaszaladt ehhez a gyerökhöz, és a lábát megnyalogatta, vagy mi(t) csinált, hogy keljön föl!

Fölkelt a gyerek, hát a sárkánynak má(r) két feje is kint van, dugja ki a fejit. Akkor azt mondja neki a lány:
— Most mind a kettőnknek vége lössz!

— Az semmi!

(Ak)kó(r) fölkő(l)t, kardot levette az ó(l)dalárú(l), odament a kúthol. Amint a sárkány dugta ki a fejit, odavágott a karddal. Az egyik feje csak lepördű(l)t. De a kutya meg a másik oldalrú(l) a másikat rögtön mindjárt leszakította. Mos(t)már két feje nincs.

Hanem akkor megijedt a gyerek, amikor a fejit levágta, mer(t) azér(t), hogy vér egy csöpp se együtt belüle. Ű még ilyen állatot nem látott, hogy vér nincs benne. De persze a sárkány azér(t) együtt kifelé, mer(t) tizenkét feje vót. Azé(rt), hogy két feje hiányzott, az neki semmi!

Megen mikor dugta ki a fejit, ű egyikfelű(l), a kutya meg a másikfelű(l), má(r) meg két feje nincs, me(rt) ű egyikfelű(l) a kutya meg a másikfelű(l), ű lecsapta, a kutya meg leszakította. Úgyannyira, hogy mikor a hatodik fejit vágta le, akkorra a sárkány kigyütt a kútbú(l). És persze, amint kigyütt a kútbú(l), odavágott a gyeröknek. A gyerök elszédű(l)t. A kutya ezt észrevette, akkor ő kezdött a sárkánnyal birkózni. Addig föltartotta, még a gyerök fölá(ll)t. Mert hát nem halt meg, hanem elszédült egy kicsit, a kutya meg föltartotta addig.

Akkor a gyerök fölkelt, odament és odacsapott. Má(r) meg egy feje nincs, de a kutya meg a másik ó(l)dalrú(l) a másikat. Hát úgyannyira sikerült neki, hogy levágta mind a tizenkét fejit. De mikor a tizenkettedik fejit elvágta, akkor ömlött ki az összes vére.

Amikor ez megvót, akkor fogta a kardját, aztán a kardja hegyivel kidarabó(l)ta a fejébű(l) a nyelveit a sárkánynak,

s a nyelveket belerakta a tarisznyájába, a fejeket pedig ott hagyta.

Mikor ez készen vót, akkor odament a leányhoz, s megfogta a kezit:

— Most Isten áldjon meg! — Űneki menni köll.

Jaj, de a leány meg nem az(t) mon(d)ta ám, hanem:

— Azt mondtad, elgyütté(l) engem megszabadítani. Én most ezé(rt) neköd feleségöd akarok lenni.

— Az nem lehet, mert én életembe(n) király nem voltam, és nem is leszök. Te pedig neköm feleségöm nem lehetsz.

Evvel osztán a gyerök szabadkozott, hogy neki menni kell:

— Isten áldja meg!

De a leány meg azt mondta:

— Ez nem úgy van! Mert ha te mész, akkor én is mék veled.

— Má(r) énvelen nem gyüsz!

— De ha veled nem, de utánad elmegyek.

Hát látta a gyerök, hogy nem bir tülle szabadú(l)ni, akkor visszafordult, és azt mondta neki:

— Lehet, hogy leszöl feleségöm, vagy lehetsz, hogyha megvárod az esztendő egy napot, amíg én visszajövök.

Azt mondja a lány, ű megvári, még három esztendőt is.

— Nem kell három esztendő, csak esztendő egy nap.

Így hát, hogy szabadú(l)hasson tülle, azt mondta neki, hogy esküdjön mög arra, hogy esztendő egy napig nem mén férhöl:

— És az esztendő egy nap elmúlik, akkor ha én nem gyüvök vissza, azután fér(j)höz möhetsz, akihöl jólesik. De hogyha esztendő egy nap előtt e(l)mész, amíg én vissza nem jövök, akkor ám lásd a következményét! Így hát esküdj meg!

Akkor megesküött, hogy esztendő egy napig nem megy fér(j)höz. De a gyerök azt mondta neki, hogyha:

— Esztendő egy nap múlik, és én nem gyüvök vissza, akkor az eskü érvénytelen. Fér(j)höz mehatsz, akihöl te akarsz.

No jó, evvel elváltak. Há(t) a gyerök ment az ű utján, királlán meg hazafelé. Hát most osztán, megjegyzem, ez addig maradjon függőbe(n)!

A királlánnak vót egy jegyöse. Hát az is kiment oda lesni a király lányát, de nem sikerült neki, mert a gyerök elébb ott volt. És ő ezt mind látta és figyelte, hogy azok mit csináltak.

Akkor mikor a leán ballagott hazafelé, ő még ott az útjába elbújt. Amikor odaért, kivont karddal elibe á(11)t:

— Holt*! Megá(11)j!

Hát a leán megállt.

— Most együtt fogunk hazamenni!

Hát a leány, hogy el ne árulja magát, hogy avval megesküdött, hogy esztendő egy napig nem mén férhöl, és hogy ővele menjen haza együtt, elválló(1)ta:

— Jó, hát menjünk együtt.

— De amikor hazamegyünk, otthon azt fogod mondani apádnak, szóval mindönkinek, hogy a sárkánt én öltem meg!

Azt is elválló(1)ta, hogy majd azt mondja, csakhogy el ne árulja magát. De ez meg azt mondta neki:

— De az neköm nem elégséges ám! Énelőttem elvállalod, de hazamegyünk, apád előtt meg nem az(t) mondod! Hanem most esküdj meg arra, hogy azt fogod mondani!

Akkor ott újra megesküdött arra, hogy ű verte le a sárkánt.

Ezt hívták Vörös Vitéznek, ezt az ű jegyösét. Amikor készen voltak, akkor elmentek vissza oda a kúthol, és a fejeket mind összeszedte, belerakta a tarisznyába. Ezzel ballagtak hazafelé.

Amikor a város végire értek, kihúzta a kardját, és egy

* halt = állj!

fejet rábükött, és úgy mentek végig a városba(n). Muto-gatta, hogy ett van a sárkánknak a feje, ű megölte. A leán meg mindenütt bizonyította.

Amikor odaértek a királyi lakáshol, hát a király mikor meglátta, nagyon megörült, hogy a lánya sem pusztult el, és a sárkány pedig, az meg odavan. Mos(t) má(r) többet nem kell fé(l)teni az országot, vagy a várost.

Ezt mondja ennek a Vörös Vitéznek a király:

— Ezér(t) a vitézségedér(t) a lányomat neked adom feleségül.

Hát jó(l) van, hát neki adi feleségül. Akkor hogy hát ekkor majd megtartják a lakodalmat. De a leánya húzta-halasztotta az időt, persze, mer(t) várta az esztendő egy napot.

Hát osztán a király, hogy azt mondta neki, hogy a lányát adi feleségül, és hát hogy meg is tartják a lakodalmat. De hát osztán a leány attú(l) fét, hogyha férhöl mén, akkó(r) baj lesz. Azt mondja:

— Édösapám, aztat nem lehet úgy, mint aztat elgondolja. Van itten több és több helyön is, láttam én ezt faluhelyön, hogy vannak jegyösök; esztendeig, kettőig is jegybe(n) járnak. De édesapám most akarja, hogy egyszerre megtartjuk az esküvőt. Azt nem lehet, mert hát én láttam már több ilyen izéket így a faluban is, hogy legelsőbb, legelsősorba e(l) köll menni a jegyzőhöl beiratkozni, hogy most ű nő(sü)l)ni akar, az meg fér(j)höz menni akar. De hát mink még nem voltunk sehöl. Hát akkor hogy birjuk most a lakodalmat és az esküvőt megcsiná(l)ni? Egyszerre nem lehet.

Hát addig ede, persze a lány azon spekulá(l)t, húzta-halasztotta az esztendő egy napot, hogy hogyan várhassa be. És a másik izé meg az, hogy azt mondja:

— Aki egyszer férjhez akar menni, hát azt azért nem lehet egyszerűe, hogy ahol készülődés is kell, ugy-e? — Hát ez is hiba, hogy szóval készülődni. Dunyha kell, ván-

kos kell, amaz kell. — Hát én nem számítottam ilyen hértelen, hogy ez megtörténik.

— Hát jó(l) van, lányom, majd amikor készön löszöl, szóval elkészű(l)sz, akkor maj(d) szólj!

Hát aztán így aztán megbéké(l)t az apja, hogy nem sürgette.

Hát így körű(l)belű(l) maj(d) félév má elment, és a király szerette vó(l)na mentül előbb, hogy meglett vóna ez az alkalom. Egyször azt mondja a lányának:

— No, lányom, mégse vagy készön?

— Hát még ez hibádzik, még ez se kész, még így, még úgy — hogy csak az idő múljon e(l)! Hát a leány persze számolta még a perceket is, hogy mennél előbb elgyün az az idő, esztendő és egy nap.

Hát egyször meggyütt az az idő, az esztendő egy nap. Akkor azt mondja a leány az apjának:

— Édösapám, máma megtarthatjuk a lakodalmat. De hát én már láttam így, ezökné(l) a polgárokná(l) is több helyön, hogy legalább is előtte való nap szoktak elmenni a jegyzőhöl bejelentést csinálni, hogy úk hó(l)nap lakodalmat akarnak. És hát nekem se vót rá gondom idáig, elfelejtettem. Hát mink még nem voltunk sehol.

— Ó, lányom, hát ha úgy van, hát elmehetünk.

Akkor befogatott a király a hintóba és hát mennek, hogy hát majd elmennek a jegyzőhöl beiratkozni. Na jó, hát ez(t) most hagyjuk egy kicsit függőbe!

Szóval abba(n) a napba(n) a gyerök visszagyütt. Amikor a gyerök visszagyütt oda, abba a városba, hát mikor gyütt, már akkor ú látta messzirű(l), hogy ez a város úgy fénylik tiszta világosan, szóval egész fényös a város. Hát neki ez föltünő vót, hogy esztendő egy napja, mikor itt vót, ez a város olyan fekete volt, és most csak úgy tündöklük. Úgy ragyog mindönfelé, olyan fényös! Hát most, hogy mi ennek az oka, ő nem tudja.

Hát nem ment a királylányhol, hanem elment ahhol az

öregasszonyhol, akiné(l) esztendő egy nappal előbb volt. Hát az idő úgy reggelös tájba(n) vót, és beköszön az öregasszonhol. Amikor bemönt, az(t) kérdözi az öregasszontól:

— Ugy-e, öreganyám, mondja ken(d), hogy mi ennek az oka, hogy esztendő egy nappal előbb, mikor itt voltam, ez a város a feketével volt behúzva, és mos(t) csak úgy ragyog, fényös mindönfele?

— Ja, édös fiacskám, megmondhatnám, de hát úgyse segíthetsz te ezön.

— Nono, öreganyám, ha segíthetök vagy nem, de én szeretném megtudni.

— Hát, ha olyan kíváncsi vagy, fiam, én megmondom. Máma esküszik a király lánya, és ezér(t) izélik a várost, szóval tüntetnek, hogy máma a király lánya esküszik.

Az(t) kérdezi a gyerök, hogy kivel?

— Vörös Vitézzel. — Mer(t) az vót a jegyöse, Vörös Vitéz, úgy hívták.

— Vörös Vitézzel? — kérdezte a gyerök.

— Avval.

— És mi okbul? Mi jogon, címön?

— Azt mondja, hogy megölte a sárkánt, ez a Vörös Vitéz, és ezér(t) a király neki adta a lányát feleségül.

Amikor a gyerök ezt meghallotta, megtudta, hát tudta, hogy ű ölte meg a sárkánt, nem az az izé. Hát mos(t) mi(t) csináljon? Odamenni nem akart, hogy a királyi izét megzavarja, hanem azt kérdözte az öregasszontul, hogy van-e neki egy kosara?

— Van.

— Hát akkó(r) legyen szíves egyet adni!

Elhozta az öregasszony a kosarat. Ő meg elővett egy papirt és egy ceruzát, és írt egy levelet a királylánnak. (Ak)kor megírta a levelet, hát mos(t) má(r) ű oda nem megy, hanem belevette a kosárba.

Mikor belevette a kosárba a levelet, a kutya fölkapta és elfuttatta. Hová ment? Hát elment a királylányhoz. És

mikor odaért, hát ott lakodalmaznak persze. A királylány meg fönt volt a várba(n) az emeletön. Fölvitte a kosarat is oda a királylány elibe. Persze a lakodalmas népeknek ez föltűnő volt, hogy ez a kutya fölment a királylányhol. Hát micsoda izé ez, hogy mit keres ett ez a kutya, és igenöst a királylányhol ment?

Persze a kutya a kosarat ott a királylány előtt letette. Beletekint a kosárba, hát benne van egy levél. Olvassa a levelet, hát űneki szól. S megvan a levélbe(n):

— Meggyüttem, de nem akartam odamenni, hogy zavarjalak, hanem itt és itt, ennél(l) a háznál(l) tartózkodom.

Akkor a királylány a kutyát bevezette a konyhára, és a szakácsra ráparancsól(t), hogy ezt a kosarat rakják meg süteménnyel! Amikor megrakták a kosarat, a kutya fölvette a kosarat és elvitte. Hát a lakodalmas népnek ez megint föltűnő volt, hogy a királylány annyira pártolja azt a kutyát. Nem tudták elgondolni, hogy mi ez, mi ennek az oka?

No, jó(l) van. A kutya elment, elvitte a süteményt, szóval a kosarat a süteménnyel. De egy félóra mulva már megint ott a kutya a kosárral. Akkor a királylány megin megrakatta a kosarat. Hát persze a lakodalmas népnek aztán ez nagyon föltűnő vót. Hát most meglesik, hogy a kutya hova viszi a kosarat?

Kimentek az utcára is, hogy majd möglesik. De hát persze ott a városba(n) egyik utcárú(l) a másikba, erre, arra, eltévesztették a kutyát, hogy melyik utcára ment le. De egy félóra mulva már megin(t) ott van a kosárra(l). És a királlán megin(t) megrakatta a kosarat.

Hát ezök osztán, a lakodalmas népek, mivel ez nekik föltűnő vót, bejelöntötték a királynak, hogy ide jár egy kutya a királylányhoz. És a király lánya annyira pártol(i) a kutyát, hogy a kutya hozott egy kosarat és megrakatta a királylány süteménnyel. És mos(t) már harmadszor van itt a kutya. Azt mondja a király:

— Lessétek meg, hogy hova viszi a kosarat, akkó(r) majd megtudjuk!

Persze hát a király parancsára kimentek többen lesni, egyik egyik utcasarokra, másik a másokra, hogy el ne tévesszék, melyik utcán. Hát a kutya meg eszrevette, hogy űtet lesik. Nem mehetött arra az utcára, amikre ű akart. Akkor kapta, letötte a kosarat. És mikor a kosarat letette, akkor ott ű(l)t mellette. És ha valaki ment felé, hogy elvevsi tülle a kosarat, a kutya nekiugrott, és széjjelszedte azt a bizonyost. Így hát ezök, akik lesték, nem tehettek semmit. De még űk ott vótak, a kutya nem ment sehová. Hát látták ezök, hogy má akik őrizték, hogy nem tőhetnek neki.

— Hagyjuk itt! Mert hát mink nem vagyunk kutypásztorok, mi lakodalmasak vagyunk.

Otthagyták a kutyát. A kutya meg látta, hogy most nincs akadály, nincs senki. Fölvötte a kosarat és elvitte.

Na ja, de az idő múlik. Ezalatt a király sürgette a lányát, hogy készüljön, ett az idő, köll menni az esküvésre! Há(t) a király lánya meg azt mondja:

— Hát édösapám, nem lehet azt!

Éppen úgy, má(r) mint elébb is mondta, hogy űk még nem voltak sehöl összeíratkozni se. Azt mondja az apjának:

— Hát édösapám, én is szeretnék elmenni.

— Jól van, lányom, nem baj.

Mindjárt a király befogatott:

— Most ülj föl és menjünk!

Há(t) mikor fölültek, mentek a városba. Hát mint szokás, a népek meg hát níztek, hogy mos(t) mén a király lánya a jegyöseve(l). De az(t) kijelöntötte a királylány, hogyha mennek az úton, majd ű komandéroz a kocsisnak, hogy merre menjen.

Hát akkor erre az utcára, arra az utcára, mon(d)ta a kocsisnak, hogy erre menjen, meg amarra! Hát amint ott

járkálnak a városba(n), a király már megsokallotta, hogy majd elkésnek az esküvőrű(l), ett az idő, menjenek vissza!

Persze az a levél, akit a gyerök kű(l)dött neki, hogy hol tartózkodik, az nála vót. És hát akkor azt mondja az apjának:

— Hát, hát még egy kicsit! Még egy kicsit!

Hát egyszer odaértek az elibe a ház elibe, ahol az a gyerök tartózkodott. Akkor megállította a kocsist. Az(t) kérdi a király:

— Mi a baj, lányom?

— Megszomjaztam, akarnék vizet inni.

Akkor a király odaszól a vejinek, hogy má(r), hogy ugorjon be, és hozzon ki neki vizet, ha má(r) egyszer az az izéje, hogy inni akar! De a királylán meg kijelentette:

— Nem, édesapám. Én magam akarok bemenni.

— Na, hát csak engedj neki, hagy menjen!

Be is ment a lány, de nem gyütt vissza. Hát a király má(r) izét, hát mi van vele? Ilyen sokáig nem gyün vissza, majd elkésnek az esküvőrű(l). Azt mondja, mármint a vejének:

— Hát eredj be, fiam, és szó(l)j neki! Hát iparkodjon, mert elkésünk!

Bement a Vörös Vitéz. Amikor bement, benyiti az ajtót, hát már akkor a leány ott ú(l)t annak a gyeröknek az ölibe(n), aki megölte a sárkánt. Persze a Vörös Vitéz mindjárt erre megjedt, mer(t) megösmerte, hogy ez vót. Tudta, hogy baj lesz, hát neki szabadú(l)ni köll.

(Ak)kor kiment a királyhoz, és mondja a királynak, hogy nem hitte, hogy ilyen csalfa leánya legyen.

— Miféle csalfaság? — mondta a király.

— Hát bent egy szutykos, piszkos, rongyos, nem tudom, miféle koldussal ott ölelközik.

Hát persze ez a királynak nem tetszött, röstellte.

— Nohát, majd bemögyök én! Majd én meglátom, hogy kigyün-e vagy nem!

Bement a király. A Vörös Vitéz ezalatt meg megugrott, mer(t) tudta, hogy most má(r) baj lesz.

Hát mikor bement a király, hát látja, hogy a lánya ott ül annak a gyeröknek az ölibe(n). Akkor osztán ráízét a lányra:

— Hát, leány, így is lehet?

— Persze, hogy lehet!

— Itt az idő, hogy köllene má(r) az esküvő, és te meg így csinálsz?

— Igenis, tudom, hogy köll menni, és el is mögyök. De nem Vörös Vitézzel, hanem ezzel, akinek az ölébe(n) ülök.

Hát ugy-e a király aztán röstellte ezt a dolgot. Akkor azt mondja a lányának, az lehetetlen dolog, mert ő ezt a gyerköt soha nem látta és nem is ösmeri.

— És te ilyen izét csináltá(l)? Hát majd itt valami van a dologba(n). Hát ennek elejét . . . utó(l)ját fogjuk venni, hogy mán ez ki?

Akkor hajtotta a gyerköt is, hogy menjen velik! Persze mikor kigyüttek, a Vörös Vitéz már nem volt, az má(r) meglógott. Hát aztán fölű(l)tek a hintóba, persze a lány aival a gyerökkel, a király meg hát a kocsissal elő(l).

Hát mikor mennek visszafelé, a népek, akik látták elébb is, mikor arra mentek, hát most nem a Vörös Vitézzel van a lánya, hanem egy olyan idegen gyerekkal. Hát osztán ott a népek izétek, hogy micsoda dolog ez, hol cseré(l)te el a király a vőjit ilyen hamar? Elébb, mikor arra mentek, akkor a Vörös Vitézzel ment, és most meg evvel az idegeny gyerekkal!

Persze hát egyszer aztán odaértek a királyi lakáshol. A király mindjárt előhozatta a csendöröket, hogy ezt a gyereket késérjék el az áristomba! Hát az urakat meg összehívatta, hogy ítéljék el a gyerköt, hogy a királyi család között ilyen botránt csiná(l)t!

Hát előgyüttek ezek a törvénytevő urak. Ezt a gyerköt bekésérték a csendörök oda. Hát persze osztán hát az urak

között vótak olyanok, akik hát úgy akarták, hogy menné(l) hosszabban, mönné(l) többet szenvedjön, nehogy egyszerre meghaljon. Mer(t) ha fejbe lüvik, nem szenved, ha föl-akasztyák, akkor is. Menné(l) hosszabb kínzással akarták vádolni. Hát persze az urak osztán tanácskoztak, hát miféle büntetést szabjanak rá? Nem tudták elhatározni hamarosan.

Hát a király má(r) megsokallotta. Azt mondja az uraknak:

— Hagyjuk abba, mer(t) hát most a lakodalom van! Majd elintézhetik ezt másnap is, s a gyerköt zárják be!

Ezzel osztán a csendőr meglökte:

— Mars kifelé! Be az áristomba!

Akkor a gyerök lépett egyet-kettőt kifelé. Hát egyszer visszafordult. Odaszólt az uraknak, megtisztolta őket:

— Kérom a törvénytévő urakat, jól megfontolták-e a dolgukat?

— Igen, igen, jól! Csak mars! Menj!

Amikor kilépett az ajtón, megin visszafordult:

— Megkéröm a tisztelt közönségös törvénytévő urakat, ha jól megfontolták a dolgukat. Hát láttak-e má(r) olyan állatot, akinek nincs nyelve? — Mert a Vörös Vitéz a fejeket odavitte, de a nyelvek nem vó(l)tak benne.

Akkor összenéztek az urak, hogy úk még olyant nem láttak.

— Hát akkor vizsgálják meg!

Akkor behozatták a fejeket, akit odavitt az a Vörös Vitéz. Átvizsgá(l)ták, hát nyelvet egyet se talá(l)tak. Hát hova lettek a nyelvek? Akkor mondta az a gyerök:

— Itt vannak ni, az én táskámba(n)!

Akkor elvették tülle a táskát, kivették a nyelveket, hát csakis ott van! Hát most azt mondja a gyerök, hogy:

— Ki ölte meg a sárkánt? Az-e, aki a fejeket idehozta, vagy az, akiné(l) a nyelvek vannak?

Hát mon(d)ták ott az urak, hogy az, akiné(l) a nyelvek

vannak, mer(t) ha benne lettek vóna, hát elhozta vóna, de hát ez mán elébb kiszedte.

Így hát osztán, hogy nagyobb legyen a vicc, akkor összehítták a vendégöket ujra. Úgy láttam, mint most, ott vótam, ahun mon(d)ták. Olyan lakodalmat csaptak, hogy hetedhét ország ellen szólt a híre. Még a kutyák is eszrevették és stációkra gyűttek a szagára, a lakodalmas izére. S mire a hátulsó odaért, az első megdőglött éhen.

Így hát osztán megtartották a lakodalmat, de nem a Vörös Vitézzel, hanem ezzel a gyerökkel ment el az esküvőre a királylány. Hát szóval most megesküdtek és ű ott maradt mint királynak. Vége . . .

Hát osztán, szóval ezt most megint egy kicsit hagyjuk függőbe(n), hogy mi történt azzal a gyerökkel, aki otthon maradt? Mert ez meghagyta neki, hogy a rózsfát őrizze. És éppen akkor reggel, mikor kimegy a gyerök, hát a rózsa-fa teteje piros. Mos(t) már baj van, a bátyja bajba(n) van.

Akkor kapta, vötte azt a kutyát, aki akkor lett, mikor ő és azt a lovat, aki akkor lett, mikor ő. A kardot levette a rózsa-fa hegyirül, fölkötötte és evvel elindú(l)t, hogy ű mén a bátyját megkeresni.

No jó, hát ez mind időbe került. Hát ez alatt az idő alatt ez, aki ott volt mint királynak a vője, hát így este, mikor lefeküdtek, hát fönt hálátak* a várba(n), fönt az emeletön. Az meg üvegtetejű vót, üvegteteje vót szóval, hát szépön lehetett látni a csillagokat. Hát egyszer egy csillag körülkerü(l)te a várat, és akkor eltűnt. Leesött a földre, elnyelte a föld.

Akkor ez a gyerek az(t) mondja a királylánknak, már mint feleségének:

— Te már régóta itt hálász, hát mi volt ez, hogy egy csillag körü(l)kerüli a várat és eltűnik?

* aludtak.

Hát az(t) felelte a királylány, ű nem tudja. Ez meg fogta a kardját, oszt odatette közibük:

— Amíg meg nem mondod, hogy mit jelönt, addig hozzám ne nyú(l)j, mert ha hozzám nyúlsz, elvág a kard! És ha én nyúlok tehozzád, akkor meg engöm vág el.

Hát a leány oszt ennek nem adott hitelt. Mi(t) csináljon? Hát utóvégre akkor, ha nem lehet hozzányúl(ni), hát akkor mi haszna esküdtek meg, mi haszna mentek fér(j)höz, szóval mi haszna esküdtek meg? Hát csinált egy próbát. Hát nem úgy, hogy nyúlt vóna hozzá kézzel, hanem fogta a kendőjét, és azt vette át felé. Amikor dobta felé, a kard föl-vágódott, és a kendőt kettévágta.

Hát most mi(t) csináljon a lány? Hát látta, hogy ebbű(l) nincs semmi, nem lehet hozzányú(l)ni, hát akkor inkább megmon(d)ta. Amikor megmon(d)ta, a gyerek csak leugrott az ágyrú(l), direkt elment a csillag után a föld alá.

És amint ment, hát ott egy helyön az úton egy nagy töl(gy)fához ért. Azt mondja:

— Ez a tölgyfa neköm ösmerős. Én itt meghálok.

Hát osztán szedegetett egy kis fát, hogy majd rak egy kis tüzet. Meg is rakta a tüzet.

Hát amint ott tüzelget, egyszer a fán megszólal egy öregasszony — varázsló öregasszony vót. Azt mondja:

— Jujjujjujj, de fázom! — Jajgatott ott a fán, hogy fázik.

Azt mondja neki a gyerök:

— Hogyha fázik, akkó(r) gyűjjon le, osztán melegödjék!

— Úgy ám, de félök a kutyádtú(l).

— No, ettű(l) ne fé(l)j, mer(t) ez nem bánt senkit.

De mégis, hogy biztosabb legyön, varázsló asszon vót persze, hát olyan varázsló eszközt, szóval egy szalmaszálát eresztött le. Mondja neki:

— Ne, ez a szalmaszál (ezzel akarta elvarázsolni a kutyát), dobd a kutyádra ezt a szalmaszálát!

Fogta a gyerök a szalmaszálát, rádobta a kutyára, a kutya

csak kővé vá(l)t. Így hát az öregasszony nem félt a kutyátú(l), akkó(r) legyűtt a fárú(l). Amiko(r) legyűtt a fárú(l), akkor űtet is megérintette egy varázsvesszővel, szóval egy varázslóeszközzel. Ő is kűvé vá(l)t.

Hát most osztán ez a másik gyerök, aki otthon volt, elindult, hogy most ű elmegy, megkeresi. De hát ott meg osztán, ebbe(n) a városba(n) híre lett, hogy a király vője megszökött az éjjel. És mikor gyűtt ez a másik gyerök, az útjába(n) volt ez a vár, űtet is odavezette ez az út, abba a városba. Hát persze annak híre lett, hogy a király vője megszökött. Ez meg, amint ott járkó(l)t a városba(n), látták a népek:

— Nini, azt mondták, hogy a király vője megszökött, pedig ahol jár a városba(n)!

Mert hát akkor, mikor ezök születtek, ketten lettek, ugy-e, egy hassal. Egyformák vótak, abba(n) választás nem vót, de a kutya is, de a ló is, azt nem lehetött megválasztani, az mind a kettő egyforma vót.

Így hát amikor ott járkó(l)t a városba(n), persze meglátták a népek. Hát azt izéték, hogy az a királynak a vője. Persze a hír osztán ment a városba(n) végig. Hát a királynának is a hírébe ment, hogy nem szökött meg a férje, hanem itt jár a városba(n).

Hát a királylány aztán lement a városba, hogy ű is szeretné látni. De hát az a gyerök meg arrú(l) nem tudott semmit, hogy a testvérije itt vót, hogy az vót királynak a vője, az nem tudta. Ű csak ment, hogy keresi űtet. De mikor a király lánya meglátta, mert hát éppen olyan vót, mint az ű férje, és akkor leszala(d)t oda az utcára elibe és köröszkülölelte:

— Hálá Istennek, csak má(r) egyszö(r) meggyűtté!

Akkor nézött a gyerök egyet, hogy mi ez?

— Hogy lehetségs ez? Én soha nem voltam a királyná(l), én soha nem voltam a királyi izéné(l)! Én megyök az én bátyámat keresni.

— Nem! Nem! — Nem engedött neki a király lánya. —
Többet el nem mész!

Fölvezette űtet oda a királyhol.

Nahát gyűtt az idő megin(t), mikor elmentek aludni.
Hát megin(t) odamentek abba a várba. Akkor is megin(t)
egy csillag háromszor körű(l)kerű(l)te a várat, megin(t)
eltűnt. Akkor az(t) mondja az a gyerek neki megin(t):

— Mit jelent ez a csillag, aki elment a föld alá?

Az(t) mondja a királylány, ő nem tudja.

Akkor a(z) is elővette a kardját, odatette közibük:

— Addig, még meg nem mondd, hozzám ne nyú(l)j,
mer(t) ha hozzám nyúlsz, akkor elvág a kard! Ha pedig
én nyúlok tehozzád, akkor meg engem vág el.

Hát éppen úgy, mint akkor éjjel, nem mert úgy hozzá-
nyúlni, hanem a kendőjit vette át. Akkor a kard fölcsat-
tant, és a kendőt kettévágta. Hát megmondta, hogy mit
jelönt ez a csillag. Akkor ű is leugrott az ágyrú(l), és
elment a csillag után a föld alá.

Hát amint megy, a(z) is odaér ahhol a tölgyfához:

— Ez a tölgyfa neköm ösmerős, én itt meghálok.

Szededetett egy kis fát, hogy majd rak tüzet. Meg is
rakta a tüzet. (Ak(kó)r) megrakta a tüzet, persze űneki
arra gondja nem vót, ű aztat nem tudta, ott volt az a kű,
a bátyját, akít az az öregasszony elvarázsó(l)t, kapta, ráült
arra a kőre. Hát osztán tüzelgetett tovább.

Hát egyszer má(r) megint ott az öregasszony:

— Juj, de fázom! — Jajgatott ott a fán.

Ez meg fölszólt neki:

— Ha fázik, gyűjjon le, osztán melegödjön!

— Űgy ám, de félök a kutyádtú(l).

— No, ne féljen attú(l), nem bán(t) ez senkit se!

— No, de hát hogy biztosabb legyön, ne ez a szalmaszál,
verd a kutyádra!

Leresztötte a szalmaszálat. Persze e(z) mög elfogta, és
nemhogy a kutyára, nem a kutyára vette, hanem a tűzbe

vette. De az öregasszony biztos vót benne, az meg akarta elvarázsó(l)ni, hát az meg gyütt a fárú(l) lefelé . . .

Amikó(r) legyütt a fárú(l), hát látja, hogy ott a kutya, nincs baj.

— Ez még talán többet tud, mint én.

Amikor legyütt a fárú(l), akko(r) odaszól hozzá a gyerek:

— Ugy-e te vén boszorkány (így mindjárt rá), teneköd tudni kell, hogy hol van az én bátyám!

— Rajta ű(l)sz.

— De az neköm nem elég, hanem neköm add elő!

Kirántotta a kardját:

— Ha neköm elő nem teremtöd, vagy elő nem adod, akkor vége az életödnek!

Megint azt mondja az öregasszony:

— Hát rajta ülsz.

(Ak)kor fölemelte a kardot:

— Mondtam má(r), hogy add elő, mer(t) ha nem, vége az életödnek!

Akkor avval a varázsló vesszőjével így rácsapott a kőre. Akkó(r) ő elmúlt, embör lött belüle. Ott van a bátyja, visszavarázsó(l)ta. Hát vót ott több ilyen kűdarabok, akkor az(t) mondta az öregasszonak:

— Ezöket mind varázsó(l)d vissza, akárkik ezök, akármik vótak!

Szóval hát aztán az a kutya is, azt is visszavarázsó(l)ta, aki vót a bátyájával. Hát meg hát olyan . . . vótak ottan kűdarabok, ezöket mind. Körű(l)belű(l) vót olyan négyszázötven darab, ezeket mind visszavarázsolta. De hát azok mind ilyen hercegök, grófok, királyfiak, mind ilyenök vótak. De vótak vagy négyszázötvenen.

Na, hát mast aztán úgy gyüttek, hogy gyünnek föl a fölső velágra. Amikor följöttek, hát persze egyik erre, másik arra, mer(t) hát nem egy izébe valók vótak. Elszéledtek. Hát utólag ketten maradtak.

Amikor ketten maradtak, azt mondja neki ez a kisebbik gyerekek, aki gyűtt űtet keresni, hogy má(r) a bátyját:

— Ugy-e, ebbe(n) a városba(n) nem te vótá a királynak a vője?

— De igen, voltam.

— Azér(t) is fogott el engem a királylány! Gyűttem ide, hogy tégöd kereslek és elfogott, hogy én vagyok a férje. De hát én nem tudok semmit. (Mert egyformák vótak.) Hanem hát ugy-e, nincsen teneköd jel rulla, fényképed vagy valami a királylántul? Nincs valami olyanféle nálad?

— De igen, van! Itt van a jeggyürűje.

— Na akkor add ide neköm! Mast majd elmegyünk hozzá, és megtréfáljuk a királylánt.

Elmentek oda és odaállnak mind a ketten elibe. Mikor odaálltak, akkor odaszólt ez a kisebbik gyerek:

— Hát mast mondd meg, melyik vót a te férjed, én-e vagy ez? — Mutasztott rá.

Végigníz rajtuk a lány, hát mind a kettő egyforma. De azt még tudta, hogy a jeggyürű nála van. Hát az lesz, amelyikné(l) a jeggyürű nála van! De hogyan tudja ű ezt meg?

Ez meg úgy alattomba(n) forgatta a gyürűt, hogy vegye észre a királylány. Persze a királylány egyszer észrevette. Rámutat:

— Hát te voltál!

— Látod, mekkorát tévedtél? Igaz, hogy tesvérök vagyunk, és egyformák vagyunk, de én csak gyűttem keresni a bátyámat. És te engem elfogtá(l) a városba(n), hogy én vagyok a férjed.

És akkor elmesé(l)te neki úgy, mint én elmesé(l)tem neki*, hogy hogyan, miképp jártak. Így maradt nyugodtan a királylány.

És persze akkor ott maradtak mind a ketten. És akkor

* t. i. a mesegyűjtőnek.

odavitték az apjikat, anyjikat és akkor ott éltek. Talán még máma is élnek, ha meg nem haltak.

Így lett az öreg halászbú(l) király, mint Szent Pétör mon(d)ta, húsz év mulva. Így hát oszt király lett belülle. Ennyit ért neki a keszeg, amit eldarabó(l)t